

0521 – 21. mai

Jeg vil alltid love Herren. Hans pris skal alltid være i min munn. Sal 34: 2.

Dette sier David, han som opplevde så mange og harde prøvelser. Og slik bør nok en kristen også ha det, at han alltid er glad og takknemlig over en slik lykke. Han er jo gitt arverett til hele Kristi rikdom. Slik sier også apostelen: «Vær alltid glade ... takk under alle forhold! For dette er Guds vilje med dere i Kristus Jesus».

Først og fremst er det vel den mest naturlige og salige plikt for et Guds barn at det alt i denne jordiske skole begynner det himmelske livet. Og da med å lovprise vår Gud, glede seg over, elske og opphøye sin himmelske Far for alt hva han er i seg selv. Og for hva han har gjort, gjør og skal gjøre for sine barn. Hvem kan vel utdype alt det vi bare med disse antydningene har å lovprise Gud for?

Men noe som ikke er mindre betydningsfullt å merke seg, er at utakknemlighet er en synd som drar en hel masse forskjellige følger med seg. «Utakknemligheten er som et uttørrende vær. Den får alle Guds nådeskilder til å tørke inn».

Og utakknemligheten fortroller på en måte menneskets sinn, så det ikke ser det gode det eier. Da kan han i virkeligheten være det mest lykkelige menneske på jord, men går likevel rundt som det mest ulykkelige vesen gjennom hele livet, og er en martyr i stadig misnøye. Han blir en byrde for seg selv og en forneker av Guds ære.

Én ting er sikkert; selv den som har fått minst på denne jord, har likevel all mulig grunn til uavlatelig å lovprise, takke og opphøye vår Gud. For bare det å få se eller vite noe om Guds herlige verk og vesen, burde jo fylle oss med lovprisning til ham. «Hele jorden er full av hans herlighet. Himmel og jord er full av hans ære». Den minst lykkelige har all grunn til å prise Gud bare for det han er i seg selv.

Og langt større grunn til å prise Gud har da du, hvis du er en av dem som også har fått kjenne hans store nåde og barmhjertighet på ditt eget hjerte. Har fått den store nåde å være kalt til Kristi rike. Er blitt benådet med Den Hellige Ånds lys, så du har lært å kjenne deg selv og din Frelser, og er blitt Guds barn. Men i tillegg til alt dette kanskje også stadig erfarer en hel masse velgjerninger fra Gud, både åndelige og legemlige. Har Guds ord og daglig brød, ja, alt som er nødvendig for hele dette livet. Burde du da ikke også takke og lovprise vår Gud?

Hvis du da tvert imot glemmer alt dette. Går utakknemlig og misfornøyd, og bare stirrer på noen små vanskeligheter. Da er dette en utakknemlighet som vanskelig blir stående ustraffet. En kristen bør være et glad og takknemlig menneske.

Om vi nå har forstått at utakknemligheten er en svært farlig og ødeleggende synd, så gjenstår ennå et spørsmål: Hvordan skal vi da få slike hjerter som setter den rette pris på de goder Gud gir, og takker og lovpriser ham for dette?

Ja, her er det ikke noe annet som hjelper, enn det apostelen sier: «Våk opp slik som rett er!» Her er det bare om å gjøre at vi i sannhet fester blikket på Gud. De mest døde og utakknemlige menneskene har fått hjerter fulle av lovprisning til Gud, bare de fikk øynene åpnet så de så Gud og det han har gjort og daglig gjør.

Derfor, når David virkelig ville vekke opp sin sjel til å lovprise Gud, sa han: «Glem ikke – glem ikke noen av alle hans velgjerninger». Hvis Gud ikke har gjort noe godt mot deg, behøver du ikke takke ham.

Meen vi burde sannelig lovprise og tilbe Gud bare for det han er i seg selv, om vi så ikke har sett han har gjort noe som helst godt mot oss. For vi blir jo ofte begeistret for store personligheter – selv om vi ikke har opplevd at de har gjort noe godt mot oss.

Men den rette takknemligheten inntar ikke noe menneskehjerte før det selv har erfart noe av Guds nåde; den store nåden som fullstendig smelter og omskaper mennesket.

Derfor kan vi aldri for alvor oppfordre noen andre til å lovprise Gud, enn dem som har fått kjenne hans store barmhjertighet. Som har fått se at de er blitt frelst fra dødens og djevelens vold, og født på ny av Guds Ånd. «De døde priser deg ikke, Herre».

Og uten at noen blir født på ny kan han heller ikke her i livet se Guds rike. Han er blind og død, og ser ikke Guds herlighet. Å forsøke å få slike til å være glade og takknemlige, ville være som å skulle få snø og is til å bli varme.

Men om det altså ikke nytter å arbeide med selve hjertet, for at det skal bli varmt og takknemlig, hvis vi ikke har fått se Guds godhet, –. Så er det på den andre side svært lett å være takknemlig når vi smaker og ser hvor herlig Herren er. Ja, da blir det tvert imot vanskelig å la være å takke og lovprise ham.

Det var ikke vanskelig for Israels barn å lovprise og opphøye Gud når de hadde gått gjennom Rødehavet, og så fiendene bli begravet i bølgene. Nei, da var det lett, ja, et uimotståelig hjertets behov for å få bryte ut i lov og pris til Guds ære. Hør hvordan de da sang bare om hva Herren hadde gjort, hva Herren var, og hva Herren hadde bevist for dem hva han var i stand til.

Så er da hele hemmeligheten med et takknemlig og lovsyngende hjerte at det ser Herren.